

Като са свърши канонъ-а, тогава захващатъ и двѣ-тѣ страни да отпѣватъ една на друга тѣжны антифоны, изведени изъ горчивъ-тѣ истинѣ на нашій-а животъ:

„Коя сладость на животъ-а са не смѣси съ жалость? Коя ли слава остака на землѣ-тѣ непромѣнаема? Не е ли сичко-то по слабо отъ сѣккъ? Не е ли сичко-то по лъжно отъ сънь? За едно мѣгновение сичко-то поглѣща смърть-та!“ и пр.

Всредъ тойзи плачь на землѣ-та, кой-то не може да са утѣши както нѣкогиси Рахила за свои-тѣ избиты дѣца, авагатъ са на вѣрни-тѣ дѣлѣ радостни ходатайства за вѣдѣщій животъ въ рѣчи-тѣ на апостола и евангеліе-то:

„Братіа!“ говори апостолъ Павелъ, „азъ нещѣ да скрѣѣмъ отъ васъ за оныя, кои-то съ умрели, за да не скърбите както и други-тѣ, кои-то нематъ надеждѣ.“ и пр. (I. Сол. IV, 13—17).

А господь Исхъсъ чрезъ уста-та на евангелиста Іоанна обрича ни ѳоще по голѣмѣ радостъ: „наистина, наистина ви вазвамъ: кой-то слѣша моѣ-тѣ рѣчь и вѣрва въ оногова, кой-то ма е проведилъ ще има животъ вѣчный и не ще да отиде на съдъ, но ще премине отъ смърть-тѣ въ животъ-а.“ и пр. (V, 24—25).

При погребеніе на свещенници, кои-то съ най-близни слѣги христови; четятъ са на вѣрни-тѣ петь апостола и петь евангеліа.

Тогава послѣдний пѣть прѣстъпка дѣховникъ-а при покойный-а си сынъ, и като прочете